



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 123/2011-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 30. marca 2011 predbežne prerokoval sťažnosť maloletej N. V. a jej zákonnej zástupkyne H. V., obe bytom K., právne zastúpené JUDr. R. M., K., vo veci namietaného porušenia základného práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj základného práva na prerokovanie veci v prítomnosti zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Co 227/07 a takto

### **r o z h o d o l :**

Sťažnosť maloletej N. V. a H. V. o d m i e t a ako oneskorene podanú.

### **O d ô v o d n e n i e :**

#### **I.**

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. februára 2011 doručená sťažnosť maloletej N. V. a jej zákonnej zástupkyne H. V., obe bytom K. (ďalej len „sťažovateľky“), vo veci namietaného porušenia základného práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj základného práva na prerokovanie veci v prítomnosti zaručeného v čl. 48 ods. 2

ústavy postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Co 227/07.

Zo sťažnosti vyplýva, že na základe žalobného návrhu právneho predchodcu sťažovateľiek (manžela a otca) podaného 24. januára 2001 konal Okresný súd Košice II [ďalej len „okresný súd“ (sťažovateľky v sťažnosti nesprávne uviedli Okresný súd Košice I, pozn.)] v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 480/01 o vyslovenie neplatnosti kúpnej zmluvy z 27. júla 1997. V predmetnej veci okresný súd rozsudkom zo 14. marca 2006 žalobu právneho predchodcu sťažovateľiek zamietol. Tento rozsudok bol na základe odvolania právneho predchodcu sťažovateľiek potvrdený aj v odvolacom konaní rozhodnutím krajského súdu sp. zn. 4 Co 227/07 z 21. mája 2009. Podľa ich tvrdenia k porušeniu nimi označených práv rozhodnutím krajského súdu malo dôjsť jednak tým, že krajský súd podľa nich predmetnú vec nesprávne právne posúdil, ale aj v dôsledku toho, že krajský súd vo veci rozhodol bez prítomnosti právneho predchodcu sťažovateľiek aj napriek tomu, že vyslovene trval na prerokovaní veci v jeho prítomnosti.

Proti predmetnému rozhodnutiu krajského súdu sp. zn. 4 Co 227/07 z 21. mája 2009 podal právny predchodca sťažovateľiek 6. augusta 2009 dovolanie, ktoré bolo rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Cdo 258/2010 z 19. januára 2011 odmietnuté, avšak súčasťou tohto rozhodnutia bolo aj odlišné stanovisko sudcu najvyššieho súdu JUDr. R. Č., ktoré utvrdilo sťažovateľky v ich presvedčení o nesprávnosti rozhodnutia krajského súdu, preto ho napádajú sťažnosťou podanou ústavnému súdu.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľky žiadajú, aby po prijatí ich sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

*„Základné právo H. V. ... a mal. N. V. ... na súdnu a inú právnu ochranu vrátane práva na spravodlivý proces podľa v čl. 46, ods. 1 a práva na prerokovanie veci v prítomnosti upravené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky č. 460/1992 Zb. v znení neskorších predpisov postupom Krajský súd v Košiciach v správnom konaní porušené bolo.*

*H. V. a mal. N. V. sa priznáva finančné zadostučinenie vo výške 25 271,63 €, ktoré im je spoločne a nerozdielne Krajský súd v Košiciach povinný zaplatiť do 15 dní od právoplatnosti tohoto rozhodnutia.*

*H. V. a mal. N. V. sa priznáva náhrada trov konania vo výške 854,70 € za 2 úkony právnej pomoci á 419,94 € a 2 x režijný paušál á 7,41 €, ktoré im je spoločne a nerozdielne Krajský súd v Košiciach povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľov do 15 dní od právoplatnosti tohoto rozhodnutia.“*

## II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd v prvom rade podotýka, že podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde, je viazaný návrhom sťažovateľiek, pričom viazanosť ústavného súdu návrhom sa vzťahuje

zvlášť na návrh výroku rozhodnutia, ktorého sa sťažovateľky domáhajú. Ústavný súd teda môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľky domáhajú v petite svojej sťažnosti, preto v danej veci ústavný súd rozhodoval o porušení sťažovateľkami označených základných práv iba v spojitosti s rozhodnutím krajského súdu sp. zn. 4 Co 227/07 z 21. mája 2009 a s postupom, ktorý vydaniu tohto rozhodnutia predchádzal, pričom argumentáciu týkajúcu sa označeného rozhodnutia najvyššieho súdu, ktorú sťažovateľky uviedli iba v texte sťažnosti mimo petitu, treba podľa názoru ústavného súdu považovať iba za súčasť ich argumentácie (napr. III. ÚS 149/04, III. ÚS 235/05, II. ÚS 65/07).

Predmetom konania ústavného súdu teda bolo preskúmanie, či rozhodnutím krajského súdu sp. zn. 4 Co 227/07 z 21. mája 2009 a postupom, ktorý jeho vydaniu predchádzal, boli porušené sťažovateľkami označené základné práva zaručené v čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy.

V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty nemožno zmeškanie tejto lehoty odpustiť, pretože kogentné ustanovenie § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde to nedovoľuje.

Ústavný súd pri svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil právny názor, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 108/02, IV. ÚS 158/04, I. ÚS 218/06).

Podľa zistenia ústavného súdu sťažovateľkami napádané konanie krajského súdu vedené pod sp. zn. 4 Co 227/07 bolo právoplatne skončené 7. júla 2009, keď nadobudlo právoplatnosť rozhodnutie krajského súdu vydané v tomto konaní 21. mája 2009. Od 7. júla 2009, keď bolo sťažovateľkami napádané konanie krajského súdu právoplatne skončené, do 25. februára 2011, keď bola sťažnosť sťažovateľiek osobne podaná ústavnému súdu, nepochybne uplynula dvojmesačná lehota podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľiek už po jej predbežnom prerokovaní odmietol ako podanú oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Nad rámec ústavný súd v súvislosti s rozhodnutím najvyššieho súdu v dovolacom konaní, na ktoré sa sťažovateľky argumentačne odvolávajú, podotýka, že odlišné stanovisko jedného z členov senátu najvyššieho súdu odchyľujúce sa od rozhodnutia najvyššieho súdu nie je zárukou, resp. argumentom pre tvrdenie o nesprávnosti, resp. o arbitrárnosti rozhodnutia najvyššieho súdu, a teda ani argumentom pre napádanie rozhodnutia krajského súdu dovedy, keď by toto rozhodnutie najvyššieho súdu bolo eventuálne po preskúmaní ústavným súdom vyhlásené za skutočne arbitrárne.

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá ako celok a rozhodnutie o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia a úhrady trov konania je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody sťažovateľiek (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd sa touto časťou sťažnosti už nezaoberal.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. marca 2011